

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 784/2023
14.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Јелене Ивановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине из Новог Сада, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3666/22 од 12.10.2022. године, у седници већа одржаној 14.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2268/2021 од 09.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име трошкова за исхрану у току рада за период од 01.06.2018. године до 31.05. 2021. године исплати износ од укупно 59.349,13 динара од чега износ од 48.719,50 динара на име главнице, а износ од 10.629,63 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа па до 23.02.2022. године, као и припадајућу затезну камату на износ од 48.719,50 динара почев од 24.02.2022. године до исплате и на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора укупан износ од 55.415,46 динара од чега износ од 46.155,65 динара на име главнице, а износ од 9.259,81 динар на име законске затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа па до 23.02.2022. године, као и припадајућу затезну камату на износ од 46.155,65 динара почев од 24.02.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 64.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3666/22 од 12.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му за период од 01.06.2018. године до 31.05. 2021. године исплати: на име трошкова за исхрану у току рада износ од 48.719,50 динара са законском затезном каматом од 24.02.2022. године до исплате и износ од 10.629,63 динара на име обрачунате затезне

камате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 23.02.2022. године и на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора износ од 46.155,65 динара са законском затезном каматом од 24.02.2022. године до исплате и износ од 9.259,81 динара на име обрачунате затезне камате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 23.02.2022. године, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 64.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом наканди трошкове првостепеног поступка у износу од 41.847,50 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 29.390,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био запослен код туженог на радном месту ... са коефицијентом зараде 8,98. Тужени је зараду тужиоца обрачунавао тако што је основицу за обрачун и исплату коју утврђује Влада РС множио са коефицијентом његовог радног места. Пошто је тако добијена висина основне плате у појединим месецима била нижа од износа минималне зараде, тужени је тужиоцу вршио корекцију плате до износа минималне зараде. У спорном периоду тужени није организовао исхрану у току рада, а у обрачунским листама није исказао део зараде који се односи на накнаду исхране у току рада и трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора. На основу налаза и мишљења вештака за економско-финансијску област утврђена је висина потраживања тужиоца на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца сматрајући да му припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини утврђеној вештачењем, према критеријумима из упоредних важећих Колективних уговора за предузећа која се финансирају из буџета, ценећи да у износу минималне зараде није садржана и накнада предметних трошкова.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату наведених накнада, закључујући да је тужиоцу исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није номинално исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се, по оцени Врховног касационог суда, на

зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Врховни касациони суд налази да је износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиоцу исплаћивана плата, у складу са чланом 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на новчану накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунату према параметрима из Општег колективног уговора из 2008. године („Службени гласник РС“ бр. 50/08 и 104/08, Анекс 1. и 2.), а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се не може прихватити став првостепеног суда о примени одредби Закона о раду, јер се на запослене у јавним здравственим службама примењује посебан режим радних односа. Наиме, није спорно да се из коефицијента основне плате за тужиоца од 8,98 у исплатним листама не види структура, односно који номинални износи представљају наведене накнаде, али сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату, с обзиром да је право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора реализовано као саставни део коефицијента радног места сваког запосленог на основу члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама у ком случају се не обрачунава и не исплаћује као посебна накнада.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 165. у вези члана 153. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић